

Sygn. akt IV U 699/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Antoniak

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2018r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z dnia 10 sierpnia 2017r. (Nr (...))

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. K. prawo do emerytury od dnia 1 czerwca 2017 roku.

Sygn. akt IV U 699/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 sierpnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017r. poz.1383) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr8, poz.43 ze zm.) odmówił J. K. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy podał, że ubezpieczony nie przedstawił stosownego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od w/w decyzji złożył J. K. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że do stażu pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć pominięty przez organ rentowy okres pracy w (...) S. od 25 lutego 1975r. do 28 maja 1987r., kiedy to ubezpieczony pracował jako traktorzysta (odwołanie wraz z załącznikami k.1-4 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.5-6 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. K. w dniu 9 grudnia 2016r. ukończył 60-ty rok życia. W dniu 28 czerwca 2017r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury (wniosek o emeryturę – k.2 akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy, uzupełniony pracą w rolnictwie, w wymiarze 25 lat. Organ rentowy stwierdził, iż ubezpieczony wykazał pracę w szczególnych warunkach w wymiarze 10 lat, 6 miesięcy i 28 dni i do stażu tego zaliczył okres pracy ubezpieczonego na stanowisku motorniczego tramwajów w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (świadcstwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 13 kwietnia 2017r. k.8 akt emerytalnych za wnioskiem z 12 maja 2017r.). Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie uwzględnił natomiast zatrudnienia ubezpieczonego w Spółdzielni Kółek Rolniczych w S. w okresie od 25 lutego 1975r. do 28 maja 1987r. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Dlatego też zaskarżoną decyzją z 10 sierpnia 2017r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 10 sierpnia 2017r. k.14 akt emerytalnych).

W dniu 25 lutego 1975r. ubezpieczony został zatrudniony w Spółdzielni Kółek Rolniczych w S. na stanowisku traktorzysty. W okresie od 3 listopada 1975r. do 13 października 1977r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową, po czym w dniu 26 października 1977r. powrócił do pracy na stanowisku traktorzysty w w/w Spółdzielni Kółek Rolniczych w S.. Pracę tę ubezpieczony wykonywał w pełnym wymiarze. Do obowiązków ubezpieczonego jako traktorzysty (kierowcy ciągnika) należało wykonywanie prac transportowych oraz polowych. Prace transportowe polegały na przewozie żwiru, buraków, torfu, na odśnieżaniu oraz na przewozie materiałów budowlanych do budowy dróg na zlecenie np. (...). Opisane prace transportowe ubezpieczony wykonywał głównie w okresach jesienno-zimowych. W okresach wiosenno-letnich oraz na początku jesieni ubezpieczony jako kierowca ciągnika wykonywał prace polowe polegające na orce, talerzowaniu, zasiewach, żniwach, sianokosach, wykopkach, wywożeniu obornika. Ubezpieczony obsługiwał również koparkę ciągnikową „Białoruś”. W okresie od listopada do stycznia ubezpieczony okresowo pracował przy parowaniu ziemniaków, co polegało na tym że za pomocą ciągnika doprowadzał maszynę do parowania tzw. kolumnę na pole i okoliczni rolnicy dowozili i ładowali do niej ziemniaki. Zadaniem ubezpieczonego było rozpalenie w piecu tej maszyny i jej obsługa w czasie parowania.

Opisaną pracę ubezpieczony kontynuował do 28 maja 1987r, przy czym w okresie od 28 marca 1987r. do 28 maja 1987r. (2 miesiące) korzystał z urlopu bezpłatnego (dokumenty zgromadzone w aktach osobowych, m. in. świadectwo pracy, umowy o pracę, w tym umowa z dnia 26 października 1977r., podania o urlop i karty urlopowe, dokumenty zgromadzone w aktach emerytalnych - angaże płacowe, karty wynagrodzeń, książeczka wojskowa- k. 3 akt z wniosku o ustalenie kapitału początkowego, zeznania ubezpieczonego k.20-20v akt sprawy).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. K. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 wyżej wymienionej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl art. 32 ust.1 i 4 przywołanej wyżej ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 3 i § 4 ust.1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ukończył wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia tj. co najmniej 25 lat w przypadku mężczyzny a w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, gdyż poza sporem pozostawało, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek oraz spełnił przesłankę ogólnego stażu ubezpieczenia. Ubezpieczony podnosił, że posiada wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach wskazując, że do stażu tego powinien być zaliczony okres zatrudnienia w (...) S., gdzie pracował na stanowisku traktorzysty.

Z przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego ,tj. z treści dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego (w tym m.in. umów o pracę, „ogólnego” świadectwa pracy) oraz aktach emerytalnych, a także ze spójnych i logicznych zeznań ubezpieczonego wynika, że w okresie od 25 lutego 1975r. do 2 listopada 1975r. jak również od 26 października 1977r. do 28 maja 1987r. (z wyłączeniem 2 miesięcy urlopu bezpłatnego) ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze w (...) S. jako kierowca ciągnika. Okresy te zostały przedzielone czasem odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej. Sąd dał wiarę przekonującym zeznaniom ubezpieczonego, znajdującym potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach, że jako kierowca ciągnika ubezpieczony kierował ciągnikiem w ramach prac polowych lub transportowych, przy czym brak jest podstaw do różnicowania w/w prac, gdyż kierowanie ciągnikiem na polu było – rozpatrywanym okresie – równie szkodliwe dla zdrowia (wstrząsy, hałas, zapylenie), jak kierowanie ciągnikiem na drodze. Praca kierowcy ciągnika została wymieniona w wykazie A, dziale VIII, poz.3 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. jako praca w szczególnych warunkach. Z ustaleń Sądu wynika ponadto, że ubezpieczony obsługiwał dodatkowo koparkę typu Białoruś, tj. koparkę ciągnikową i wówczas zajmował się załadunkiem takich materiałów jak torf, żwir czy węgiel. Praca ta odpowiada pracy maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, która została wymieniona w wykazie A, dziale V poz. 3 stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Orzecznictwo przesądziło, iż dopuszczalne jest zaliczenie jako pracy w warunkach szczególnych sytuacji, gdy pracownik łącznie podczas jednej dniówki roboczej wykonuje różne rodzaje prac, z których każda stanowi pracę w warunkach szczególnych. Podkreślić przy tym należy, że fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być wykazany różnymi środkami dowodowymi. Stąd brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, na co powoływał się organ rentowy, nie stanowi przeszkody do ustalenia, że praca ubezpieczonego w powyższych okresach stanowiła pracę w takich właśnie warunkach.

W tej sytuacji zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach podlega zasadniczo praca ubezpieczonego świadczona od początku zatrudnienia w (...) (25 luty 1975r.) do chwili powołania do wojska (2 listopada 1975r.), a zatem przez 8 miesięcy i 6 dni, a następnie po powrocie ze służby wojskowej do pracy w (...) (od 26 października 1977r. do 28 maja 1987r.- z wyłączeniem 2 miesięcy urlopu bezpłatnego), co stanowi ponad 9 lat. Okres ten należy w ocenie Sądu obniżyć o 3 miesiące zimowe w każdym roku pracy po powrocie ze służby wojskowej (od listopada do stycznia) kiedy to ubezpieczony okresowo wykonywał wyżej opisane prace przy parowaniu ziemniaków. Odliczeniu podlega zatem okres 2 lat i 3 miesiące, co powoduje, że w dalszym ciągu okres podlegający zaliczeniu wynosi ponad 7 lat.

W konsekwencji przyjąć należało, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się – przy uwzględnieniu okresu pracy uznanego przez organ rentowy - ponad 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe Sąd podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił prawo J. K. do emerytury od 1 czerwca 2017r., tj. od początku miesiąca, w którym złożył on wniosek o ustalenie prawa (wniosek ubezpieczonego z 28 czerwca 2017r. o ponowne rozpatrzenie wniosku o emeryturę).